

Jo Nesbø

Tørst

ASCHEHOUG

Jo Nesbø

Flaggermusmannen 1997

Kakerlakkene 1998

Stemmer fra Balkan (med Espen Søbye) 1999

Rødstrupe 2000

Karusellmusikk 2001

Sorgenfri 2002

Marekors 2003

Freseren 2005

Snømannen 2007

Doktor Proktors prompepulver 2007 (barnebok)

Hodejegerne 2008

Doktor Proktors tidsbadekar 2008 (barnebok)

Panserhjerte 2009

Doktor Proktor og verdens undergang. Kanskje 2010 (barnebok)

Gjenferd 2011

Doktor Proktor og det store gullrøveriet 2012 (barnebok)

Politi 2013

Sønnen 2014

Blod på snø 2015

Mere blod 2015

Kan Doktor Proktor redde jula? 2016 (barnebok)

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

© 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Omslagsdesign: Bjørn Kulseth

Satt med 10,8/12 pkt. Adobe Garamond hos Type-it AS, Trondheim 2017

Papir: 70 g Holmen Book Cream 1,8

Printed in Lithuania

ScandBook UAB, 2017

ISBN 978-82-03-36166-1

978-82-525-8705-0 (Bokklubben)

PROLOG

Han stirret inn i det hvite intet.

Slik han hadde gjort i nesten tre år.

Ingen så ham, og han så ingen. Bortsett fra hver gang døra gikk opp og nok damp ble sugd ut til at han et øyeblikk kunne skjelne en naken mann, før døra gled igjen og alt ble innhyllet i tåke.

Badet stengte snart. Han var alene.

Han trakk den hvite frottékåpen tettere rundt livet, reiste seg fra trebenken og gikk ut, forbi det mennesketomme bassenget, inn i garderoben.

Ingen sildrende dusjer, ingen konversasjon på tyrkisk, ingen nakne føtter som tasset mot gulvflisene. Han betraktet seg selv i speilet. Dro en finger langs arret som fortsatt syntes etter den siste operasjonen. Han hadde brukt tid på å venne seg til det nye ansiktet. Fingeren fortsatte nedover halsen, over brystet, stoppet der tatoveringen begynte.

Han åpnet hengelåsen til garderobeskapet, dro på seg bukse og tok frakken utenpå den fortsatt fuktige frottékåpen. Knyttet skoene. Forsikret seg igjen om at han var alene før han gikk bort til skapet med kodehengelåsen med blå malingsflekk på. Skjøv frem tallene 0999. Hektet av låsen og åpnet skapdøra. Betraktet et øyeblikk den store, vakre revolveren som lå på innsiden, før han grep rundt det røde skjefftet og stakk revolveren i frakkelomma. Så tok han ut konvoluttene og

åpnet den. En nøkkel. En adresse og mer detaljert informasjon.

Det lå én ting til i skapet.

Svartmalt, lagd av jern.

Han holdt det opp i lyset med én hånd, betraktet smijernsarbeidet med fascinasjon.

Han kom til å måtte vaske det, skrubbe det, men han kjente alt opphisselsen ved tanken på å ta det i bruk.

Tre år. Tre år i et hvitt intet, i en ørken av innholdsløse dager.

Det var på tide nå. På tide at han fikk drikke av livet.

På tide at han vendte tilbake.

Harry våknet med et rykk. Stirret ut i soverommets halvmørke. Det var *ham* igjen, han var tilbake, han var her.

«Mareritt, kjære?» Stemmen som hvisket ved siden av ham var rolig og varm.

Han snudde seg mot henne. De brune øynene hennes studerte hans. Og spøkelset bleknet og forsvant.

«Jeg er her», sa Rakel.

«Og jeg er her», sa han.

«Hvem var det denne gangen?»

«Ingen», løy han og la en hånd på kinnet hennes. «Sov nå.»

Harry lukket øynene. Ventet til han var sikker på at hun hadde lukket sine før han åpnet dem igjen. Studerte ansiktet hennes. Han hadde sett ham i en skog denne gangen. Myrlandskap, innhyllet i hvit tåke som blåste rundt dem. Han hadde løftet hånden, rettet noe mot Harry. Han kunne skimte det tatoverte demonansiktet på det nakne brystet hans. Så hadde tåken tetnet, og han var borte. Borte igjen.

«Og jeg er her», hvisket Harry Hole.

DEL I

KAPITTEL 1

Onsdag kveld

Jealousy Bar var nesten tom, og likevel var det tungt å puste.

Mehmet Kalak betraktet mannen og kvinnen ved disken mens han skjenket vin i glassene deres. Fire gjester. Den tredje var en fyr som satt alene ved et bord og tok bitte små slurker av halvliteren sin, og den fjerde et par cowboystøvler som stakk ut fra en av båsene, hvor mørket av og til vek for lyset fra et telefondisplay. Fire gjester klokka halv tolv på en septemberkveld i det beste barområdet på Grünerløkka. Det var for dårlig og kunne ikke fortsette. Det hendte at han spurte seg selv hvorfor han hadde sagt opp jobben som barsjef på byens hippest hotell for mutters alene å overta den nedslitte baren med det fordrukne klientellet. Kanskje var det fordi han mente at han ved å jekke opp prisene ville få skiftet ut de gamle gjestene med dem alle ville ha: nabolagets halvunge, betalingsdyktige, uproblematiske. Kanskje var det fordi han etter bruddet med kjæresten trengte et sted han kunne jobbe seg i hjel. Kanskje var det fordi tilbudet fra lånehaien Danial Banks hadde syntes gunstig da banken hadde avslått søknaden. Eller kanskje var det så enkelt at på Jealousy Bar var det han som bestemte musikken, ikke en jævla hotellsjef som kun kjente én melodi, plingelyden fra kassaapparatet. Det hadde gått greit å jage det gamle klientellet på dør, de var for lengst blitt stuevarme på en billig bar tre kvartaler unna. Men det hadde altså vist seg vanskeligere å jage inn nytt. Kanskje måtte han revurdere konseptet. Kanskje

var ikke én enkelt TV-skjerm som kun viste tyrkisk fotball nok til at det kunne kalles sportsbar. Og på musikksiden måtte han kanskje satse mer på sikre, klassiske kort som U2 og Springsteen for gutta og Coldplay for damene.

«Nå har ikke jeg vært på så mange Tinder-dater», sa Geir og satte hvitvinsglasset ned på bardisken igjen. «Men jeg har jo oppdagat at det er mye rart der ute.»

«Har du?» sa kvinnen og kvalte en gjesp. Hun hadde lyst, kortklipt hår. Slank. Trettifem år, tenkte Mehmet. Raske, litt hektiske bevegelser. Trøtte øyne. Jobber for mye og trener fordi hun håper det skal skaffe henne overskuddet hun aldri har. Mehmet så Geir løfte glasset med tre fingre rundt stetten, på samme måte som kvinnen. På de utallige Tinder-datene sine hadde han konsekvent bestilt det samme som Tinder-treffene sine, enten det var whisky eller grønn te. Han ville vel signalisere at det var match på det området også.

Geir kremtet. Det var gått seks minutter siden hun hadde kommet inn i baren, og Mehmet visste at nå skulle han sette inn støtet.

«Du er penere enn på profilbildet, Elise», sa Geir.

«Du sa det, men takk igjen.»

Mehmet pusset et glass og lot som han ikke hørte etter.

«Så fortell meg, Elise, hva ønsker du deg her i livet?»

Hun smilte litt oppgitt. «En mann som ikke bare går etter utseendet.»

«Jeg kunne ikke vært mer enig, Elise, det er det indre som teller.»

«Det var en spøk. Jeg er finere på profilbildet, og det er vel strengt tatt du også, Geir.»

«Hø-hø», sa Geir og stirret litt overrumplet ned i vinglasset. «De fleste velger vel et heldig bilde. Så du ønsker deg en mann. Hva slags mann?»

«En som vil være hjemmевærende med tre barn.» Hun kikket på klokka.

«Hø-hø.» Svetten var sprunget frem ikke bare i pannen, men på hele Geirs store, glattbarberte hode. Og snart ville det danne

seg svetteringer under armene på den svarte skjorta av typen slimfit, et underlig valg ettersom Geir verken var slim eller fit. Han dreide på glasset. «Det der er akkurat min sans for humor, Elise. Enn så lenge er bikkja familie nok for meg. Liker du dyr?»

Tanrim, skal han ikke kaste kortene? tenkte Mehmet.

«Treffer jeg den rette, føler jeg at det stemmer, både her ...»

«Og her ...» Han smilte, senket stemmen og pekte mot skrittet. «Men da må man jo først finne ut om det stemmer. Eller hva sier du, Elise?»

Mehmet grøsset. Geir kjørte all-in og selvfølelsen skulle få nok en bulk.

Kvinnen skjøv vinglasset sitt til side, lente seg litt nærmere, og Mehmet måtte anstrenge seg for å høre: «Kan du love meg én ting, Geir?»

«Selvfølgelig.» Blikket og stemmen hans var hundeaktig ivrig.

«At når jeg går herfra nå, så kommer du aldri til å prøve å kontakte meg igjen?»

Mehmet måtte bare beundre Geir for at han greide å prestere et smil: «Selvfølgelig.» Kvinnen lente seg tilbake igjen. «Det er ikke fordi du virker som en stalker, Geir, men jeg har et par dårlige erfaringer, skjønner du. En av dem begynte å følge etter meg. Han truet dem jeg var sammen med også. Jeg håper du skjønner at jeg er litt varsom.»

«Skjønner.» Geir løftet glasset sitt og tømte det. «Det er som sagt mye sprø folk der ute. Men ikke vær redd, du er ganske trygg. Statistisk sett er sjansen for å myrdes fire ganger større for en mann enn for en kvinne.»

«Takk for vinen, Geir.»

«Om én av oss tre ...»

Mehmet fortet seg å se en annen vei da Geir pekte på ham.

«... skulle myrdes i kveld, er sjansen for at den ene er deg én til åtte. Eller, vent litt, du må jo dele på ...»

Hun reiste seg. «Håper du finner ut av det. Lev vel.»

Geir stirret på vinglasset en stund etter at hun var gått, nikket i takt med tonene av «Fix You» som for å overbevise Mehmet og

eventuelle andre vitner om at dette hadde han allerede børstet av seg, hun hadde vært en treminutters popsang som var glemt like fort. Så reiste han seg uten å røre glasset og gikk. Mehmet så seg rundt. Cowboystøvlene og fyren som seigpinte halvliteren var borte også. Han var alene. Og oksygenet var tilbake. Han brukte mobiltelefonen til å skifte spillelisten på anlegget. Til *sin* spilleliste. Bad Company. Med medlemmer fra Free, Mott The Hoople og King Crimson kunne det vanskelig bli feil. Og med Paul Rodgers på vokal kunne det *umulig* bli feil. Mehmet skrudde opp volumet til glassene bak disken klirret mot hverandre.

Elise gikk nedover Thorvald Meyers gate, mellom enkle, fire-etasjes bygårder som en gang hadde huset arbeiderklassen i den fattige delen av en fattig by, men hvor en kvadratmeter nå kostet like mye som i London og Stockholm. September i Oslo. Mørket var endelig tilbake, og de hadde lagt bak seg de lange, irriterende lyse sommernettene med sommerens hysteriske, muntre, stupide livsutfoldelse. I september fikk Oslo tilbake sitt egentlige jeg: melankolsk, reservert, effektiv. Solid fasade, men ikke uten mørke steder og hemmeligheter. Som henne selv, ble det påstått. Hun satte opp farten, det lå regn i luften, yr, dusjen fra Guds nys, som en av datene hennes hadde kalt det i et forsøk på å være poetisk. Hun skulle kutte ut Tinder. I morgen. Det var nok nå. Nok kåte mannfolk som med blikket fikk henne til å føle seg som en hore når hun møtte dem på en bar. Nok gjerne psykopater og stalkere som satte seg fast som flått og sugde tid, energi og trygghet fra henne. Nok patetiske tapere som fikk henne til å føle hun var en av dem.

De sa at nettdating var den nye måten å treffe folk på, at det ikke lenger var noe å være flau over, at alle gjorde det. Men det var ikke sant. Folk traff hverandre på jobb, på lesesalen, via venner, på treningssenteret, på kaffebaren, på flyet, bussen, toget. Traff hverandre slik de skulle treffe hverandre, med lave skuldre, ikke noe press, og i ettertid hadde de i behold den romantiske illusjonen om uskyld, renhet og skjebnens lune.

Hun *ville* ha den illusjonen. Hun skulle slette kontoen sin. Hun hadde sagt det til seg selv før, men nå skulle det skje, nå i kveld.

Hun krysset Sofienberggata og tok frem nøkkelen for å låse opp portdøra ved siden av grønnsakhandleren. Skjøv opp døra og steg inn i portrommets mørke. Og bråstoppet.

Det var to av dem.

Det tok et par sekunder før øynene hadde vent seg nok til mørket til at hun så hva de holdt i hånden. Begge mennene hadde kneppet opp buksene og hadde kjønnsorganet ute.

Hun rygget tilbake. Snudde seg ikke, ba bare om at det ikke måtte stå noen bak henne også.

«Faensorry.» Den sammenføyde eden og beklagelsen ble fremført av en ung stemme. Atten–tjue år, tippet Elise. Ikke edru.

«Døh», sa den andre lattermild. «Du pissa på skoa mine!»

«Jeg skvatt!»

Elise trakk kåpen tettere rundt seg og gikk forbi guttene som hadde snudd seg mot veggen igjen. «Dette er ikke noe pissoar», sa hun.

«Sorry, det hasta. Skal ikke gjenta seg, ass.»

Geir hastet bortover Schleppegrells gate. Grublet. Det var feil at to menn og én kvinne ga dama akkurat én til åtte i odds for å bli myrdet, regnestykket var mer komplisert enn som så. *Alt* var alltid mer komplisert.

Han hadde passert Romsdalsgata da noe fikk ham til å snu seg. Det gikk en mann femti meter bak ham. Han var ikke sikker, men var det ikke samme fyren som hadde stått på andre siden av gata og sett inn i et utstillingsvindu da Geir hadde kommet ut av Jealousy Bar? Geir rasket på, østover, mot Dælenga og sjokoladefabrikken, det var ingen folk i gatene her, bare en buss som tydeligvis lå foran rutetid og ventet på stoppet. Geir kikket bak seg. Fyren var der fortsatt, fremdeles samme avstand. Geir var redd for mennesker som var mørke i huden, hadde alltid vært det, men kunne ikke se fyren ordentlig. De

var på vei ut av det hvite, gentrifiserte nabolaget, mot der det var tettere mellom sosialboliger og innvandrere. Geir så porten til sin egen bygård hundre meter foran seg. Men da han snudde seg, så han at fyren hadde slått over i løp, og tanken på å ha en somalier, ferdig traumatisert fra Mogadishu, i hælene, fikk ham til å ta beina fatt. Geir hadde ikke løpt på årevis, og hver gang hælene traff asfalten sendte det rystelser gjennom hjernebarken og synsbildet. Han kom frem, fikk nøkkelen i låsen på første forsøk, kastet seg inn og smelte den tunge treporten igjen bak seg. Lente seg mot det fuktige treverket og kjente pusten svi i lungene og melkesyra brenne i lårene. Han snudde seg og stirret ut gjennom glasset øverst i døra. Han så ingen der ute på gata. Kanskje hadde det ikke vært en somalier likevel. Geir måtte le. Det var da faen så skvetten man ble bare fordi man hadde snakket litt om mord. Og hva var det Elise hadde sagt om denne stalkeren?

Geir var fortsatt andpusten da han låste seg inn i leiligheten. Tok med øl fra kjøleskapet, så at kjøkkenvinduet stod åpent mot gata og lukket det. Gikk inn på arbeidsrommet sitt og tente lampen.

Han trykket ned en tast på PC-en foran seg, og den store 20-tommers skjermen lyste opp.

Tastet inn «Pornhub» og «french» i søkefeltet. Lette gjennom bildene til han fant et med en kvinne som i hvert fall hadde samme hårfarge og frisyre som Elise. Leiligheten hadde tynne vegger, så han stakk pluggen på hodetelefonene i PC-en før han dobbeltklikket på bildet, kneppet opp buksene og dro dem ned over lårene. Kvinnen lignet såpass lite på Elise at Geir i stedet lukket øynene og konsentrerte seg om stønningen hennes mens han prøvde å se for seg Elises lille, litt strenge munn, det hånlige blikket, den streite, men desto mer sexy blusen. Han hadde aldri kunnet få henne. Aldri. Ikke på noen annen måte enn denne.

Geir stoppet. Åpnet øynene. Slapp taket i pikken mens nakkehårene reiste seg i det kalde draget bak ham. Fra døråpningen med døra som han *visste* han hadde lukket ettertrykkelig. Han

løftet hånden for å ta av seg hodetelefonene, mens visste at det alt var for sent.

Elise festet sikkerhetslenken på døra, sparket av seg skoene i gangen og strøk som vanlig hånden over fotografiet av seg selv og tantebarnet Ingvild som var festet på siden av speilet. Det var et ritual hun ikke helt visste hva betydde, bare at det åpenbart dekket et dypt menneskelig behov, på samme måte som historier om hva som skjer med oss etter døden. Hun gikk inn på stua og la seg i sofaen i sin lille, men koselige og selveide toroms leilighet. Hun sjekket telefonen. En SMS fra jobben, møtet i morgen tidlig var utsatt. Hun hadde ikke sagt det til fyren hun hadde truffet i kveld, at hun jobbet som bistandsadvokat med voldtektssaker. Og at statistikken hans om at menn var mer utsatt for drap, bare fortalte halve sannheten. I seksuelt relaterte drap var det fire ganger mer sannsynlig at offeret var en kvinne. Det var én grunn til at det første hun hadde gjort da hun kjøpte leiligheten, var å bytte lås og få montert sikkerhetslenke, en unorsk innretning som hun fortsatt klønet med når hun skulle ha den på og av.

Hun åpnet Tinder. Hun hadde fått match på tre av mennene hun hadde sveipet til høyre tidligere i kveld. Ah, det var dette som var det deilige ved det. Ikke å treffe dem, men å vite at de var der ute og ville ha henne. Men skulle hun tillate seg en siste tekstflørt, en siste virtuell threesome med sine to siste fremmede før hun slettet kontoen og appen for godt?

Nei. Slette nå.

Hun gikk inn på menyen, fylte inn og fikk til slutt opp spørsmålet om hun *virkelig* ønsket å slette kontoen sin?

Elise så på pekefingeren sin. Den dirret. Herregud, var hun blitt avhengig? Avhengig av å få bekreftet at det var noen, noen som riktignok ikke ante hvem eller hvordan hun var, men i alle fall *noen*, som ville ha henne som hun var. I alle fall som på profilbildet. Helt avhengig eller bare litt? Det ville hun vel finne ut om hun nå bare slettet kontoen og lovet seg selv én måned uten Tinder. Én måned, og om hun ikke greide det, var det

noe alvorlig galt med henne. Den dirrende fingeren nærmet seg utslettelsesknappen.

Og om hun *var* såkalt avhengig, hvor farlig var det? Vi trenger alle å føle at vi har noen, og at noen har oss. Hun hadde lest at spedbarn risikerte å dø om de ikke fikk et minimum av hudkontakt. Hun tvilte på at det var sant, men på den annen side: Hva var vitsen med å leve om det bare var for henne selv, for en jobb som spiste henne opp og venner hun sant å si pleiet omgang med mest av plikt og fordi frykten for ensomhet gnaget mer enn lyden av deres kjedsommelige klager om barn, ekte-mann eller mangel på minst en av delene. Og kanskje var mannen for henne på Tinder akkurat nå? Så, OK, en siste runde. Det første bildet som kom opp, sveipet hun til venstre. Til søppelbøtta, til jeg-vil-ikke-ha-deg. Samme med det andre. Og det tredje.

Tankene hennes vandret. Hun hadde vært på et foredrag hvor en psykolog som hadde vært i nærkontakt med noen av de verste overgriperne i landet, hadde fortalt at menn drepte for sex, penger og makt, kvinner av sjalusi og frykt.

Hun stoppet å sveipe mot venstre. Det var noe vagt kjent med det smale ansiktet på bildet selv om det lå i mørket og var litt ute av fokus. Det hadde skjedd før, Tinder matchet tross alt folk som befant seg i umiddelbar nærhet av hverandre. Og ifølge Tinder befant denne mannen seg mindre enn én kilometer unna, ja, for alt hun visste kunne han befinne seg i samme kvartal. At bildet var ute av fokus betydde i alle fall at han ikke hadde studert tipsene om riktig Tinder-taktikk på nettet, og det var i seg selv et pluss. Teksten var ganske enkelt «hei». Ikke noe forsøk på å skille seg ut. Om ikke akkurat fantasifullt, så i hvert fall selvsikkert. Jo, hun ville definitivt likt det om en mann kom bort til henne på en fest og bare sa «hei» med et rolig, fast blikk som sa «går du videre?».

Hun sveipet bildet til høyre. Til deg-er-jeg-nysgjerrig-på.

Og hørte det glade plinget fra iPhoneen som fortalte at nok en match var oppnådd.

Geir pustet hardt gjennom nesene.

Han dro opp buksene og snurret stolen langsomt rundt.

Lyset fra PC-skjermen var det eneste i rommet og lyste bare opp overkroppen og hendene til personen som hadde stått bak ham. Han så ikke ansiktet, bare de hvite hendene som holdt noe frem mot ham. Det var en svart reim av lær. Med en løkke i enden.

Personen tok et skritt nærmere, og Geir akte seg automatisk bakover.

«Vet du hva som er det eneste jeg finner eklere enn deg?» hvisket stemmen i mørket mens hendene strammet lærreimen.

Geir svelget.

«Bikkja», sa stemmen. «Drittikkja som du lovet at *du* skulle gjøre alt som måtte gjøres med. Som driter på kjøkkengulvet fordi ingen orker å luften.»

Geir kremtet. «Men Kari da ...»

«Kom dere ut. Og ikke rør meg når du legger deg.»

Geir tok imot hundehalsbåndet, og dørå smalt bak henne.

Han ble sittende i mørket og blunke.

Ni, tenkte han. To menn og én kvinne, ett drap. Sjansen for at kvinnen er drapsofferet blir da én til ni, ikke én til åtte.

Mehmet kjørte den gamle BMW-en sakte ut av sentrumsgatene, opp mot Kjelsås, mot villaer, fjordutsikt og friskere luft. Han svingte inn i sin stille, sovende gate. Oppdaget at en svart Audi R8 stod parkert ved garasjen foran huset. Mehmet sakk ned. Vurderte et øyeblikk å gi gass igjen, å fortsette. Han visste at det bare ville være å utsette det. På den annen side var det nettopp det han trengte. Utsettelse. Men Banks ville finne ham igjen, og dette var kanskje det riktige tidspunktet. Det var mørkt, nattestille og ingen vitner. Mehmet parkerte ved fortauskanten. Åpnet hanskerommet. Så på det som han hadde hatt liggende der i flere dager nå, nettopp med tanke på at denne situasjonen kom til å oppstå. Mehmet stakk det i jakkelomma og trakk pusten. Så gikk han ut av bilen og begynte å gå mot huset.

Døra til Audien gikk opp, og Danial Banks steg ut. Da Mehmet hadde møtt ham på restauranten Pearl of India, visste Mehmet at det pakistanske fornavnet og engelske etternavnet antagelig var like falske som underskriften hans på det såkalte dokumentet de hadde undertegnet. Men kontantene i kofferten han hadde skjøvet over bordet hadde vært ekte nok.

Grusen foran garasjen knaste under Mehmet's sko.

«Fint hus», sa Danial Banks, som lente seg mot R8-en med korslagte armer. «Ville ikke banken din ta det som sikkerhet?»

«Jeg bare leier», sa Mehmet. «Kjelleretasjen.»

«Synd for meg», sa Banks. Han var mye mindre enn Mehmet, det virket bare ikke sånn der han stod og klemte på bicepsen under dressjakka. «For da nytter det ikke for oss å brenne det ned slik at du får forsikringspenger til å betale gjelden din, gjør det vel?»

«Nei, det gjør vel ikke det.»

«Synd for deg også, for det betyr at jeg må bruke de vonde metodene. Vil du vite hva de er?»

«Vil du ikke vite om jeg kan betale først?»

Banks ristet på hodet og trakk en gjenstand opp av lomma. «Avdraget forfalt for tre dager siden, og jeg sa at punktlighet er alt. For at ikke bare du, men *alle* låntagerne mine skal vite at den slags ikke tolereres, må jeg reagere uten unntak.» Han holdt gjenstanden opp i lyset fra garasjelampa. Mehmet snappet etter pusten.

«Jeg vet at det ikke er særlig originalt», sa Banks, la hodet på skakke og betraktet avbitertangen. «Men det virker.»

«Men ...»

«Du kan få velge finger. De fleste foretrekker venstre lillefinger.»

Mehmet kjente at det kom nå. Sinnet. Og at brystet hevet seg da han fylte lungene med luft. «Jeg har en bedre løsning, Banks.»

«Å?»

«Jeg veit at den ikke er særlig original», sa Mehmet og stakk

høyre hånd i jakkelomma. Trakk den ut. Rettet den mot Banks. Holdt den med begge hender. «Men den virker.»

Banks stirret overrasket på ham. Nikket langsomt.

«Det har du rett i», sa Banks, grep seddelbunken Mehmet holdt frem mot ham og dro av strikken.

«Det dekker avdrag og renter på krona», sa Mehmet. «Men for all del, tell i vei.»

Et pling.

En Tinder-match.

Den triumferende lyden fra telefonen din når noen du allerede har sveipet til høyre, også sveiper bildet *ditt* til høyre.

Hodet til Elise spant, hjertet galopperte.

Hun visste at det var en velkjent virkning ved lyden av Tinders matchmaking: økt hjertefrekvens som følge av oppspilthet. At det frigjorde en hel rekke lykkestoffer som man altså kunne bli avhengig av. Men det var ikke derfor hjertet hennes raste av gårde.

Det var fordi dette plinget ikke hadde kommet fra *hennes* telefon.

Men den hadde altså plinget i samme øyeblikk som hun hadde sveipet et bilde til høyre. Bildet av en person som ifølge Tinder befant seg mindre enn en kilometer fra henne.

Hun stirret på den lukkede soveromsdøra. Svelget.

Lyden måtte ha kommet fra en av naboileilighetene. Det var mange single som bodde her, mange potensielle Tinder-brukere. Og det var helt stille nå, selv i etasjen under der jentene hadde hatt fest da hun gikk ut tidligere i kveld. Men det finnes bare en kjent måte å bli kvitt innbilte monstre på. Å se etter.

Elise reiste seg fra sofaen og gikk de fire skrittene bort til soveromsdøra. Nølte. Et par overgrepssaker fra jobben virvlet gjennom hodet hennes.

Så tok hun seg sammen og åpnet.

Ble stående på dørterskelen og gispe etter luft. Fordi det var ingen. Ikke som hun greide å puste inn, i hvert fall.

Lyset over senga var skrudd på, og det første hun så, var sålene på et par cowboystøvler som stakk ut fra sengeenden. Olabukser og et par lange bein som var lagt i kors. Mannen som lå der, var som på bildet, halvt i mørke, halvt ute av fokus. Men han hadde kneppet opp skjorta slik at brystet var blottet. Og på brystet var det tegnet eller tatovert et ansikt. Det var det som fanget blikket hennes. Det stumt skrikende ansiktet. Som om det satt fast og prøvde å komme løs. Elise greide heller ikke å skrike.

Idet personen i senga så opp, falt lyset fra mobiltelefonen på ansiktet hans.

«Så vi møtes igjen, Elise», hvisket han.

Og stemmen fikk henne til å skjønne hvorfor hun hadde syntes profilbildet virket kjent. Hårfargen var forandret. Og ansiktet måtte ha blitt operert på, hun kunne se arr etter sting.

Han løftet hånden og skjøv noe inn i munnen.

Elise stirret mens hun rygget bakover. Så snudde hun, fikk luft i lungene og visste at den luften måtte brukes til å løpe, ikke skrike. Det var bare fem, toppen seks skritt til utgangsdøra. Hun hørte det knirke i senga, men han hadde lengre vei. Kom hun seg bare ut i trappeoppgangen kunne hun skrike og ville få hjelp. Hun var ute i gangen og fremme ved utgangsdøra, skjøv ned håndtaket og dyttet, men døra ville ikke helt opp. Sikkerhetslenken. Hun dro døra til seg, tok tak i lenken, men det gikk for sakte, som i en vond drøm, og hun visste at det alt var for sent. Noe ble lagt over munnen hennes og hun ble dratt bakover. I desperasjon stakk hun armen ut gjennom døråpningen over sikkerhetslenken, fikk tak i dørkarmen på utsiden, prøvde å skrike, men den store, nikotinstinkende hånden presset for hardt om munnen hennes. Så ble hun rykket løs og døra ble dratt igjen foran henne. Stemmen hvisket i øret hennes: «Likte du meg ikke? Du ser heller ikke så bra ut som på profilbildet, baby. Vi må bare bli bedre kjent, vi rakk jo aldri det den g-gangen.»

Stemmen. Og den siste, enkle stammingen. Hun hadde hørt det før en gang. Hun prøvde å sparke og slite seg løs, men det

var som om hun satt i en skrustikke. Han dro henne foran speilet. La hodet sitt på skulderen hennes.

«Det var ikke din feil at jeg ble dømt, Elise, bevisene var overveldende. Det er ikke derfor jeg er her. Vil du tro meg hvis jeg sier at det er et tilfeldig sammentreff?» Så gliste han. Elise stirret på munnen hans. Gebisset så ut som det var lagd av jern, svartfarget og rustent med spisse tagger i over- og underkjeven, som en revesaks.

Det knirket lavt da han gapte, det måtte være fjærbelastet.

Hun husket detaljene i saken nå. Fotografiene fra åstedet. Og visste at hun snart kom til å være død.

Så bet han.

Elise Hermansen prøvde å skrike inn i hånden hans da hun så blodspruten stå ut fra sin egen hals.

Han løftet hodet igjen. Så inn i speilet. Blodet hennes rant fra øyebrynene hans, fra luggen og nedover haken.

«Det kaller jeg m-match, baby», hvisket han. Så bet han igjen.

Hun var svimmel. Han holdt ikke så hardt nå, han behøvde ikke, for en lammende kulde, et fremmed mørke seg alt over henne, inn i henne. Hun fikk løs en hånd og strakte den mot bildet på siden av speilet. Prøvde å berøre det, men fingertup-pene rakk ikke helt frem.